

A SPORTÉLET MÚLTJA ÉS JELENE

Labdarúgás

A település kezdeti szakaszát illetően szervezett, aktív sportolásról nem beszélhetünk, hisz a telepések az alapvető életfeltételekért, betevő falatjukért folytattak harcot. Az utcákon a gyerekek népi játékokat játszottak: suturulócskáztak, bújócskáztak, popáztak, sántalicáztak, zavarócskáztak, gyereklakodalmakat rendeztek. A fiatalok a kocsmákban biliárdoztak, a kerthelyiségben kugliztak (tekéztek), főleg a nyári időszakban. Versengés folyt az italért, sörért, borért, pálinkáért – aki vesztett a kugliban, az fizette a cec-
het. Az iskolában tornaórákon főleg testgyakorlatokat végeztek, az atlétikát szorgalmazták: a futást, a távol- és a magasugrást stb. A labdajátékokkal való sportszerű foglalkozás csak a két világhá-
ború közötti időszakban jelent meg. Azoknak a fiataloknak, akik a városba jártak iskolába, alkalmuk nyílt a különböző sportágakkal való megismerkedésre.

1930-ban Simon Ferenc helybeli kereskedő szervezésében meg-
alakult a Sportkör, azzal a céllal, hogy maga köré gyűjtse a sport
iránt érdeklődő fiatalokat. 1936–37-ben a helybeli sportbarátok
megalapították a Tigris nevű futbalcsapatot. Azt tervezték, hogy
beneveznek a petrovgrádi labdarúgó-szövetség bajnokságára, ahol
versenyezni fognak. A sportcipőket és a futball-labdát a városi
magyaroktól kapták. A Vályogoson (a falu határában) állították
fel a kapukat, és ott kellett volna a mérkőzéseiket játszani. A Tigris
csapat, sajnos, végül mégsem tudott benevezni a versenyre, mert nem
sikerült összegyűjteniük ezer dinárt a benevezési díjra. A játékoske-
ret java részét városi magyarok képezték: Gera János, Virsz János,
Virsz József, Smit Géza, Tavaszi Zoltán, Bognár György, Német
István, Sütő György, Ludányi András. A néhány évi próbálkozás
után abbamaradt a labdarúgásra tett kísérlet.

1941 tavaszán, a német megszállást követően elindult a kezde-
ményezés a labdarúgás újraindítására, és az év nyarán megalakult a
Lehel Labdarúgó-egyesület. Elnöke Simon Ferenc, edzője Ludányi
András lett. A játékoskeret a fentebb említett játékosokból alakult
ki. Az újabb játékosok Tápai András (mészáros), Tóth Péter, Békési
József, Zsidai Péter, Sztojko József, Erdei János, Sziveri Mihály,

Pakai Imre, Horváth András, Kálmán István, Tápai (Csányi) János voltak, a tartalék játékosok Szabó András és Táborosi Kálmán, az állandó játékvezető pedig a nagybecskereki származású Vencel Pál, aki Muzslyára nősült, és helyben élt. Tápai András visszaemlékezése szerint: „...A mezünket annak a pilótának az ejtőernyőjéből készítették a muzslyai szabók, akinek az áprilisi háborúban lelőtték a repülőgépét, ő pedig ejtőernyővel kiugrott a gépből, a Bega folyóba esett, de sajnos nem élte túl a tragikus balesetet. A cipőinket részben kaptuk, részben a helybeli cipészek készítették, bőrstoplikkal. A Lehel sportpályája az iskolával átellenben lévő községháza udvarában volt, egy füvetlen területen, mondanom sem kell, hogy néztünk ki egy fölvtágás, becsúszás után. A késő délutáni órákban edzetünk, miután a többség hazaérkezett a határból. Futball-labdánk fűzős volt, vigyázva fejtünk, mert a fűző sok esetben sérülést is okozhatott. Ez a pálya, a templom és a községháza között, kisebb volt a megengedettnél. Kidolgozott, edzett legények voltunk. 1941–42-ben megalakult a Bánsági Labdarúgó-szövetség, amelynek Nagybecskerek lett a központja. Ebben a versenysztyályban csak a magyarok és a németek versenyeztek, de mi a jól játszó és magyarul is tudó szerb labdarúgókat is bevettük a csapatba, magyar név alatt vezettük őket. Féltünk, hogy a németek észreveszik, és lebukunk, de a Jóisten is velünk volt. Összesen tíz csapat versenyzett ebben a versenyfokozatban, innen kiesni nem lehetett. Versenycsapataink a következők voltak: a nagybecskereki Hajrá és a német Schwäbische, a tordai Olimpia, a törökbecsei Tisza, a törökkanizsai Turul, a nagyikindai Előre, a magyarcsernyei Roham, a debellácsi Spárta és a pancsovai Végvár.”

A Lehel első bajnoki mérkőzését 1942 szeptemberében játszotta a nagybecskereki Hajrá csapatával, és 10 : 0-s vereséget szenvedett. A Lehel ebben a versenyfokozatban a táblázat második részében tanyázott. 1943-ban azonban 3 : 2-re legyőzte Muzslyán a Hajrát, így vágta vissza az előző évi súlyos vereségért. Ekkor már néhány nagybecskereki játékoskal felerősítve sikerült a visszavágó. Csak néhány játékos nevét említeném: a Hajdú fivérek, Batori (Petrović), Nehrer, Csöngöri, Bódi, a Lóczi fivérek, akik közül Lóczi Vilmos 100-nál is többször szerepelt a jugoszláv kosárlabda-válogatottban. Hajdú Andrást minden idők legjobb kapusaként tartják számon. 1944 őszén már nem indult el a bajnokság, mert a háború ismét közeledett Jugoszláviához, és a németek visszavonultak. A háborús időkben a Lehel csapatkapitánya Tápai András volt. A csapat legismertebb támogatóinak egyikeként Turányi Péter bácsit kell említe-

nünk, aki nem volt futballista, de önzetlenül segített a csapatnak. Jó lovaival gyakran szállította a játékosokat.

A második világháború után a helybeli ifjúsági szervezet elnöke, Horváth Gábor kezdeményezte a labdarúgócsapat újraélesztését és a járási versenyfokozatba való benevezését. Felmerült a kérdés: milyen nevet is adjanak a csapatnak? Gábor váltig kitartott a Lehel név mellett, de a többieknek fenntartásaik voltak: nem lesz-e a név gátló az új néphatalom szemében? Hiszen a hatalom bizonyos ellenszenvvel nézett a magyarokra, mivel azok a háborúban a németek oldalán harcoltak a partizánok ellen. Gábor azt hangoztatta, hogy a népfel szabadító bizottságnál kieszközöli a Lehel nevet. A nagybecskereki járási néphatalom ferde szemmel nézett a kérelem hallatán, hogy a Muzslyán megalakuló futballegyesületnek a neve továbbra is Lehel maradjon. „Ki volt az a Lehel?” – tette fel a kérdést a katonai járási vezető. „Lehel egy magyar vezér volt, aki kürtjével agyonütötte a német császárt” – válaszolta Gábor. A járásvezető szeme felcsillant. „Mekkorát ütött az a Lehel?” – kérdezte a járásvezető. „Akkorát, hogy a német császár a helyszínen meghalt. Ezért a cselekedetéért a németek, miután elfogták, felakasztották Augsburgban. A IX. században történt ez az eset.” „A ti Leheletek egy igazi hős volt, le a kalappal, nekünk nem sikerült Hitlert kivégezni gáztetteiért. Természetesen maradhat a Lehel név a csapatotoknak, és büszkék lehetek rá” – mondta meglágyult, baráti hangon a nagybecskereki járásvezető.

1946-ban a Lehel pályája átkerült a központi iskola udvarába. A helybeliek sok-sok órát dolgoztak ingyen, hogy az óvoda és az iskola közé megépüljön a futballpálya az öltözőkkel, padokkal, ahová az idejében érkezők leülhettek, a később érkezők állva kísérték a mérkőzéseket. Egy-egy mérkőzést 400–500 lelkes futballrajongó szurkolt végig. Ha a Lehel gólt lőtt, a rezesbanda rázendített egy dalra, és ezzel is fokozta a szurkolók hangulatát. A pályát úgy-ahogy bekerítették, de a labda akarva-akaratlanul is néhányszor átszállt a szomszédos kertbe. Lett is ebből baj! Különösen bizonyos Sípós Etel nénivel, aki a labdát sehogy sem akarta visszaadni, ha berepült a kertjébe.

1948-ban a Lehel Sportegyesületben több szakosztály is működött: a labdarúgó-, a kosárlabda-, a sakk-, a bokszt- és az atlétika-szakosztály. 1957-ben megalakult a kézilabda-szakosztály, amelynek tagjai a labdarúgók voltak, akik vasárnap délelőtt kézilabdáztak, délután fociztak.

1948-ban a Lehel-labdarúgók ificsapata eljutott a köztársasági elődöntőig. Ott az ellenfél nem más volt, mint a Crvena zvezda, amely igencsak megszenvedett a minimális, 1 : 0-s győzelemért. Ez volt a Lehel labdarúgó-egyesület legnagyobb sikere. A mérkőzésen a következő játékosok játszottak: Tápai Lajos, Csordás József (későbbi plébános), Lábadi András, Pakai Mihály (Dusu), Kovács István (Ezres), Lendvai Péter, Varga Antal, Kónya László, Gera Ferenc, Kovács Pál (Paja), Madarász Sándor (Gipsz vagy Koszorú) és a csapat legfiatalabb játékosa, Csordás András (Össe). Ebből az összeállításból Gera és Csordás András a nagybecskereki Proleterben is játszottak, amely az ötvenes években a második vonalban szerepelt. A Lehelnek tehát több tehetséges játékosa volt. A fiatalok gyorsan beépültek az első csapat keretébe, ahol az alábbi játékosok játszottak: Zölei Sándor, Pakai Mihály (Tuskó), Lebanov Pál, Budai István (Kecske), Szőke Mihály, Nagy János, Horvát Gábor, Pakai László, Bálint Lajos, Nagy Kovács István, Galler Tibor, Lakatos Péter, Juhász János, Lackó Antal, Budai Sándor, Juhász Péter, Bakos Sándor, Fiser Péter, Sípos Mihály, Gyömbér István (Zsuzsi), Varga István (földrajztanár), Kocsis János, Toldi I., Budai András, Varga András. Ehhez a gárdához néhány vidéki játékos is csatlakozott, főleg középiskolás tanulók, akik a muzslyai diákokkal jártak iskolába, és rajtuk keresztül kerültek a zöld-fehér Lehel csapatába. A háború után néhány idegen játékos is csapattaggá vált, így két, Albániából származó is. Egyikük, a Tufik nevezetű, jól bevált, igazi gólszák volt, csak rövid ideig maradt a Lehelben, mert a nagybecskereki

Balról jobbra: Németh István, Szitás András, Budai Béla, Márton Dezső, Gyémánt Orbán, Juhász Péter, Bodor István, Terhes György, Bálint István, Pósa Géza és Margit Mihály

cukorgyárban volt egyéves képzésen. A Lehel futballcsapatának az ötvenes években több edzője is volt: Vastag Illés nagybecskereki mechanikus, aki a nagybecskereki Obilić kitűnő játékosa volt, és az 1956-os magyarországi események idején érkezett Muzslyára. A budapesti Csák Attila, az egyik NB I-es csapat játékosa, technikai tudásával nemcsak a csapatból, hanem az egész Bánáti Ligából kimagaslott. Az edzői teendőket is vállalta. A Lehel jól szerepelt az egységes Bánáti Ligában. Az ötvenes években a Lehel edzői voltak még Nazdravecki István, Purkov Dejan és Emberger József (Pipi), aki edzősködése mellett játszott is. Hangsúlyozni kell, hogy a fentebb említett edzők a néhai Hajrá, majd a Proleter játékosai voltak.

Simon Ferenc után az elnöki posztot Sövényházi Ferenc tanító töltötte be nagy buzgalommal és odaadással (1953-tól 1959-ig). Az ötvenes évek végén tűnt fel egy újabb tehetséges generáció, amely a hatvanas években tovább növelte a muzslyai sport, mindenekelőtt a muzslyai labdarúgás hírnevét. Tagjai Juhász András (Drunya), Csordás Illés (Engli), Váci József, Varga András, Ispánovics József, Ispánovics Béla, Bíró Mihály, Kószó János, Teleki Mátyás, Nagy József (Tamasi), Váci István, Csordás József (Füles), Sziveri András (Cinke), Fiser István, Hatalák Sándor, Sörös Péter (Kádár), Tápai Ferenc (Tüsök) és Lackó István voltak. Ennek a gárdának a Lehel egyik legnagyobb tehetsége, Gera Ferenc volt az edzője, aki nem élt sportéletet, s talán ez akadályozta meg abban, hogy nagyobb karriert fusson be. 1959-től 1961-ig Karl Miklós (történelem szakos tanár) elnök és edző is volt. Őt Madarász Sándor követte az elnöki tisztségben 1962-től '66-ig. Kitűnő edző és rendkívül jó, átlagon felüli képességű játékos volt Csordás András. Ő is játszott a nagybecskereki Proleterben és a Radničkiban is, a jugoszláv katonaválogatottban kétszer öltötte magára a nemzeti mezt (Törökország és Görögország ellen, és gólt is lőtt). Rá mindig lehetett számítani, mint emberre, futballistára és edzőre. Igazi sportéletet élt, roppant jó rúgótechnikával áldotta meg a Mindenható, viselkedése a pályán példaértékű volt – abban az időben sok fiatal példaképe –, fegyelmezett, harcias játékosként ismerték.

Gera Ferenc az ötvenes évek kiválóságainak egyike. Ő is játszott a nagybecskereki Proleterben, amely abban az időben a második vonalban szerepelt. Később a nagybecskereki Radnički csapatának volt kiváló játékosa. Igazi támadó játékos, középcsatár volt, jól érezte a helyzeteket, amelyeket ki is használt. E miatt a képessége miatt is figyeltek fel rá, és emelték magasabb versenyszintre. Félelmetes cselező és jó rúgótechnikájú játékos volt. Sokszor megkeserítette

a kapusok életét. Edzőként nem ért el ekkora sikereket. Németségba távozott a könnyebb megélhetés végett.

A hatvanas évek elején egy újabb nemzedék lépett színre, amely egy újabb fejezetet jelentett a muzslyai labdarúgás történetében. A következő játékosok voltak a tagjai: Cérna Antal, Takács György, Gyömbér Dezső, Gyömbér Kálmán, Pakai Ferenc, Juhász Fábián, Balázs József, Gyermán András, Karácsonyi András, Borbély Károly, Bukusza András, Horvát György, Rácz János (Frici), Gombos József, Ispánovics Ernő, Szabó István, Gerbács János, Pálinkás Péter (Laci), Borbély Lajos, Kovács Mihály, Zsiga István, Varga Péter, Visnyei János, Paničnin Stipe, Bottyán János, Petrov Ljubiša, Toškov Ljubiša, Juhász László, Pakai József (Szepi) és Mišić Mile. Ez a gárda harcolta ki az egységes Bánáti Liga versenyszintjén való részvételt. A sok tehetséges játékos közül Juhász Fábiánt kell kiemelni, hisz ő vitte legtöbbször – 1963 őszén már a szabadkai Spartacus játékosa volt, onnan Ausztráliába került, ahol a Budapest nevű csapatban hat évig rúgta a bőrt nagy sikerrel.

Ebből a generációból kerültek ki az első muzslyai játékvezetők Karácsonyi András és Ispánovics Ernő személyében. A mérkőzéseket továbbra is a központi iskola udvarában lévő pályán játszották, amit az iskolavezetés kifogásolt, mondván, az edzések zavarják az iskola munkáját, rendjét. A sok lelkes szurkoló közül Rácz Jánost és Dimitrijević Veselint (Veso) lehetne kiemelni, akik mindenhová elkísérték a Lehel csapatát. A hatvanas évek derekán több játékos a jobb megélhetés miatt külföldre távozott (Svédországba, Ausztriá-

A Lehel
labdarúgópályája

ba, Németországba, Ausztráliába stb.), ezért a csapat teljesítménye fokozatosan visszaesett, edzők jöttek-mentek: Fiser, Lendvai, Juhász, Seijb, Váci. Karl Miklós elnök és Madarász Sándor faluelnök elhatározták, hogy a Lehel számára új focipályát építenek a bolgársoron (a mostani Lehel-pálya), a telek magántulajdonban volt. Hosszú időre volt szükség, míg rendezték a tulajdonjogokat, hogy a focipálya megépülhessen. Az 1969/70-es bajnokságban az új összetételű vezetőség, Vinyei János elnök, Svertecki György titkár és Juhász Lajos pénztárnok szemléletváltást hozott a csapat fiatalításával, új elképzelésekkel, kiépült a pályán a sportközpont – öltözőkkel, irodahelyiségekkel, 500 férőhelyes lelátóval, segédpályával, kispályával, amelyet később kiaszfaltoltak, és amelyet majd a kézilabdázók használtak, használnak –, a hetvenes években sok magasabb versenyszintű csapatnak sem voltak olyan feltételei. A sportközpont kiépítéséhez szükséges anyagiak egy részét a helyi járulékból fedezték, a másik részét az önkéntesek hozzájárulásából. 1970-ben a Lehel focistái a Szeghalmi Medosz csapatával mérkőztek meg Magyarországon, és vették fel a kapcsolatot. A hetvenes években egy újabb generációnak sikerült kiharcolnia a magasabb versenyszintre való feljutást, ebbe a generációba a következő játékosok tartoztak: Hallai József (Pola), Tápai János (Tombola), Juhász János (Birka), Juhász György (Gyuszika), Kónya Tibor (Lorimer), Barna János (Mócó), Német Tibor (Sivori), Katarov József, Mačoš Živojin, Hallai Zoltán, Radujko Šeki, Makijević Gojko, Varga László (Puli), Sziveri Géza (Netzer), Molnár György, Đurić Slavko, Varga Ernő, Tápai József (Putko), Radin Ljubiša, Kassas András és István, Francia József (Frici), Justin Tamás (Tomi a Szivárvány énekese), Ricze József, Tóth Mihály, Ispánovics Mihály, Csokány István, Gyömbér Vili.

A siker kovácsaiként több edző munkáját említhetnénk: Karl Miklós, Nicetin Stojan, Karapandža Jefto, Visnyei János, Balázs József. Ebben az időben a labdarúgóknak többszázas, népes szurkolótáboruk volt, akik vidékre is elkísérték őket: Lázár József, Kajla István (Dusán), Kovács Pál (Tyúk)... Ebből a nemzedékből ki kell emelni a következő, átlagon felüli képességű labdarúgókat:

- Kassas Andrást, aki muzslyai születésű, a Lehelből a nagybecskereki Proleterbe igazolták, és ennek az együttesnek volt a játékos a éveken keresztül az első és a második ligában. Pályafutásának egy részét a vajdasági ligás Radničkiban töltötte, és végül visszakérült oda, ahonnan elindult: a Lehelbe. Nagy szív, önfeláldozás, küzdeni akarás, győzelmi vágy, fegyelmettség jellemezte. Ízig-vérig sportember volt.

- Varga Ernő, aki muzslyai születésű, a karrierét a Lehelben kezdte. Vajdaság ifjúsági válogatottjában kimagaslóan játszott, egyéb okok miatt nem lett az újvidéki Vojvodina játékosa, de hosszú éveken át a vajdasági ligás nagybecskereki Radnički meghatározó tagja, több alkalommal gólkirálya volt. Rendkívüli rúgótechnikája, jó, gyors helyzetfelismerése, kitűnő labdakezelési technikája volt.
- Csokány István, aki erzsébetlaki születésű volt, már felnőtt korában került a muzslyai Lehelbe, de innen rövid idő alatt átigazolt a nagybecskereki Proleter csapatába, amelynek oszlopos tagja lett védőjátékosként. Jól fejtelt, küzdeni akarásból, harciasságból mindig jelesre vizsgázott. Pályafutását ő is a Lehelben fejezte be.

Egyszínű pólóban a
Lehel labdarúgói.
Balról jobbra: Balázs
József, Kardos Pál,
Gombos József, Barna
János, Ispánovics
Mihály, Bodocsi
Zoltán, Radin Ljubisa.
Guggolnak, balról
jobbra: Kozina Ivica,
Juhász György, Hallai
Zoltán, Visovszki
László, Sziveri Géza,
Farkas Aleksandar,
Hallai József, Szalma
Róbert

A múlt század nyolcvanas-kilencvenes éveiben a Lehel a nagybecskereki községi versenyfokozatban kisebb-nagyobb sikerrel szerepelt. Ezekben az évtizedekben nagyobb gondot fordítottak az ifjúság, a serdülők nevelésére, hisz csak a hazai nevelésű játékosokra lehetett hosszú távon számítani. Ez a játékosok névsorából követhető. Több edző váltotta egymást, akik közül Balázs József tevékenységét kell kiemelni. Maga Józsi karizmatikus egyénisége a muzslyai labdarúgásnak. Talán neki volt a legnagyobb szíve, küzdőszelleme, akarata a Lehel Labdarúgó-egyesületben. Sohasem adta fel. Neki sikerült kiharcolnia a magasabb versenyfokozatba való feljutást. Az alábbi játékosokkal dolgozott: Samardžić, Kassas, Fodor, Ispánovics, Visovszki, Molnár, Berbakov, Simon, Pecarski, Penov, Hallai László, Perišić, Božić, Mihajlović, Mirkov, Újvári, Palatinus, Kollár,

Komatina D., Komatina M., Hódi, Juhász, Monjov, Tápai, Szőnyi, Barna, Pósa, Szalma T., Szalma R., Mrgić, Zónai, Csordás, Putyora, Radin, Popov, Berta, Sarnyai, Čivić, Grubišić, Aćin, Živković, Čivić, Stojančev, Pribanović, Mandić, Ketler, Kozina.

Az ezredfordulón, a háborús világban, a gazdasági válság idején csökkent az anyagi támogatás, így az utánpótlás-nevelés háttérbe szorult a Lehel labdarúgó-egyesületben. Ennek következménye, hogy sok városi, vidéki játékos található a keretben. Egyesek azt hangoztatták, hogy jobb kinevelt, kész játékosokat befogadni a csapatba, mint fiatalokat felnevelni, és az első csapatba beépíteni. Az eredményesség visszaesett a labdarúgás terén, de általánosságban is mondható, hogy a muzslyai sportnak nem ez az időszak a virágkora. A csapat a községi ligában szerepelt. Több edző is váltotta egymást.

A csapatból ki kell emelnünk ifj. Simon Ferencet, aki magyar-ittabéi születésű, és muzslyai lakos. Ebből a generációból ő vitte a legtöbbre. A nagybecskereki Proleter játékos volt, a középccsátár posztján játszott. Igen robusztus, keményen küzdő játékos, jó rúgó-technikával, nagyfokú csapatszellem, valamint gyorsaság jellemezte.

Ebben az időben a következő játékoskeret állt az edzők rendelkezésére: Szalma, Cerović, Stojšin, Lovrov, Savić, Jovanović, Töröcsik, Pósa, Barna R., Kucora, Krstić, Košutić, Fejes, Kozina A., Varga R., Ilić, Golubovov, Đukić, Dević, Nikolić, Tápai József, Tápai János, Gabona, Szőnyi, Mirkov, Alioski, Berbakov, Nyomtató, Perišić, Kostadinović, Dember, Torbica.

A huszonegyedik század elején, szemléletváltásként, a serdülőiskola beindítását tűzte ki célul a vezetőség, az iskola diákjainak korosztályonként való bekapcsolásával. Ennek eredményeként egy idő múlva több tíz gyerek kergette a labdát a Lehel pályáján. Lassan, de folyamatosan épültek be a gyerekek az ifjúsági és az első csapat keretébe. A csapat a községi versenyfokozatban szerepelt, váltakozó sikerrel. Ebben az időszakban kialakították a segédpályát, és a labdarúgópályát részben kivilágították. A sportközpontot felosztották a labdarúgók és a női kézilabdázók között. Rendezték a tulajdonjogi viszonyokat. A labdarúgók játékoskerete a következő volt (főleg vidékiek): Sípos, Kecskés, Kovács Valentin, Nikolić, Vorgić, Kircanski, Makivić, Cucić, Kovács Tibor, Szalma, Boszilkó, Nyomtató, Tápai, Gyólai, Karácsonyi, Bodvai, Gavrilović, Novaković, Gećin, Kujašić, Cerović, Mastilov, Stojanović, Csordás, Vinai, Puhalo, Postin, Jonjev, Csordás, Bodócsi, Siveri Stevica, Pavlov, Ivanov, Drdarski, Milovac.

A LEHEL LABDARÚGÓKLUB EDZŐI 1941-TŐL 2010-IG

Atanacković	Ludányi András
Balázs József	Miroslav Gladić
Balázs József	Purkov Dejan
Cerović Petar	Radosavljević Ivica
Čordaš Mišo	Radosavljević Ivica
Csák Attila	Rikanivić Predrag
Csordás András	Šaban Goran
Emberger József	Savić Rile
Fiser István	Steib Béla
Gera Ferenc	Stojan Nićetin
Hallai Zoltán	Stojisavljević Goran
Jankov Dragan	Tápai János
Jefto Karapandža	Váci József
Jerković Stevan	Vastag Illés
Jovanović Joca	Visnyei János
Juhász András	Visnyei János
Karl Miklós	Visnyei János
Kassas András	Visnyei János
Kovačević Đuro	Visnyei János
Kovács Mihály	Visnyei János
Lendvai Péter	Visovszki László

A LEHEL ELNÖKEI 1941-TŐL 2010-IG

Balázs József	Repp Ferenc
Cvetičanin Predrag	Simon Ferenc
Dimitrijević Veselin	Simon Ferenc
Farkas Aleksandar	Sövényházi Ferenc
Hallai Zoltán	Sziveri Géza
Ifj. Simon Ferenc	Sziveri István
Ispánovics Mihály	Tavaszi Zoltán
Karl Miklós	Varga Fábíán
Karl Miklós	Vinyei János
Kovács Mihály	Visnyei János
Madarász Sándor	Visnyei János
Mezei Károly	Visovszki László
Pakai Mihály	Zsiga István

A LEHEL TITKÁRAI 1941-TŐL 2010-IG

Dimitrijević Veselin	Papp Heléna
Fisher Hajnalka	Svertecki György
Gulyás János	(3 alkalommal)
Hajder Zoran	Szalma János
Hallai József	Szűcs András
Kocsis Erzsébet	Tavaszi Zoltán
Lőrincz Attila	Varga Antal
Mandesz Mihály	Visnyei János

PÉNZTÁRNOKOK 1941-TŐL 2010-IG

Balanyi Sándor	Szabó István
Juhász Lajos (2 alkalommal)	Tavasz Zoltán
Kovács Zoltán	Turányi Péter
Stojnić Ratko	Varga László

LEHEL-JÁTEKOSBÓL LETT JÁTEKVEZETŐK

Fiser Vilmos	Mezei Károly
Ispánovics Ernő	Mišić Mile
Karácsonyi András	Nadalin Branko
Kozina Ivica	Radman Svetozar
Lendvai Péter	Túró Gyula

HÁZMESTEREK 1941-TŐL 2010-IG

Bicók Antal	Mijatović Magdi
Gyólai Marika	Muntyán Katalin
Gyömbér András	Rácz József
Gyömbér Katalin	Teleki Mátyás
Id. Karl Johán	Turányi Péter
Karl Mária	Visnyei Antal
Kollár Stefi	Vuković Valéria
Márkus Mišo	

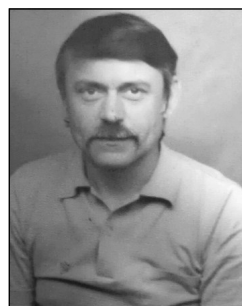
A LEHEL LEGVÉRMESEBB SZURKOLÓI

Bakos Péter	Kajla István
Bicók Antal és István	Rácz József
Borbély Károly	Takács Péter
Dimitrijević Veselin (Veso)	Turányi Péter

A Lehel sportlegendája

Visnyei János 1942-ben született Muzslyán. Itt járt iskolába, futballozott, családot alapított, fészket épített, gyermekei, unokái is Muzslyán élnek. Negyven évig helyben dolgozott, most itt éli nyugdíjasnapjait. Aki végigolvassa a róla szóló írást, választ kap arra, hogy miért is nevezik Visnyei Jánost a Lehel sportlegendájának. Arról, hogy mit jelent neki a sport, ő maga így vall: „Négy-öt éves koromban ismerkedtem meg a labdával, amely már akkor egy egész életre elbűvölt. Elődeim nem foglalkoztak sporttal, de édesapám vitt ki először a focimeccsre, amely akkor a Vályogosnál volt. Hatéves lehettem, amikor kaptam egy alma nagyságú gumilabdát, ami sajnos rövid életű volt. Ötödik osztályos koromtól tagja voltam az iskola válogatottjának. Abban az időben a Lehel focipályája az iskola udvarában volt, így gyorsan bekapcsolódtam a csapatba. Tizennégy évesen szerepeltem először az első csapatban. Az 1956-os magyarországi menekültek focicsapatával játszottunk, ők a szomszédos Écskán voltak, a befogadótáborban. Ekkor kórosítottak, hogy játékjogot szerezzek. 1957-től lettem hivatalosan a Lehel első csapatbeli játékosa, a balösszekötő poszton. Aktív pályafutásom alatt több edzőm volt. Emberger Józseftől tanultam legtöbbet, ma is órá emlékszem legszívesebben. Az 1961/62-es idényben a csapat 94 góljából 29-et én szereztem. A következő évben feljutottunk az egységes bánáti versenyfokozatba, amiből én is derekasán kivettem a részem. 1969-ben térd sérülésem miatt abba kellett hagynom a focizást, habár előzőleg több magasabb versenyfokozatú csapat felkért, hogy igazoljak át hozzájuk. Én mindvégig hű maradtam a Lehelhez. Ekkor kezdődött másfajta kötődésem a focihoz, a Lehelhez, edzői és elnöki pályám. Tizenhét évig elnökként vezettem az egyesületet, tizenegy évet töltöttem az élcsapat padján, négy évig az ificsapatot és tíz évig az öregfiúkat edzettem. Ha ezt mind összeadjuk, akkor több mint ötven évet töltöttem a Lehelben, amelynek vezetőségében még most is ott vagyok. Nagyon sok kellemes, de kellemetlen emlék is fűződik az

elmúlt ötven évhez, hisz a siker mellett a kudarc is velejárója a sportnak – ez erősít, tanít, hogyan tovább, milyen új utat kell keresni a siker eléréséhez. Edzősködésem alatt, a hetvenes években csapatom a nagybecskereki ligában több mint száz gólt rúgott, mégsem lettünk elsőek. Az 1973/74-es bajnoki idényben egymás után 23 mérkőzésen nem veszítettünk, és akkor sem lettünk elsőek, de továbbjutottunk. 1975-ben a Mészöly Kálmán vezette békéscsabai Előre NB I.-es csapat ellen játszottunk Muzslyán, és 2 : 0-os vereséget szenvedtünk. 1970-ben vezetésem alatt játszott először a Lehel Magyarországon a szeghalmi Medosz ellen nemzetközi mérkőzést. Minimális, 3 : 2-es vereséget szenvedtünk. Elnökségem alatt, 1974–75-ben felépült az új Lehel sportközpont, a kísérelésteremtényekkel együtt. Abban az időben sok magasabb versenyszintű csapatnak nem volt hasonló épülete. Sokat tettem az utánpótlás nevelése érdekében, a fociiskola beindításáért, hisz helyben óriási potenciállal rendelkezünk, csak ki kell használni. Az öregfiúk csapatának beindítására is nagy erőfeszítéseket tettem. Több mint tíz éve ápolunk kapcsolatot a szentesi (Magyarország) Vízművek öregfiúinak a csapatával. Éveken át szerveztem a nyári kispályás labdarúgótornákat a Lehelben. Ha lehetővé tenné a Mindenható, hogy újrakezdjem, akkor is a focit, a Lehelt választanám, mert családom után a mindenem volt, az egész életem meghatározója. Nem mellékes, hogy családom és feleségem, Joli melletttem voltak, semmiben sem hátráltattak. Megteremtették a családi hátteret, amely nagyon fontos tényező, ezért örökre hálás vagyok nekik. A sors ironiája, hogy egyik gyermekem sem lett a sport elkötelezettje – de talán ez így is van rendjén. Nagy örömmel tölt el, hogy rengeteg barátom szert a sportnak köszönhetően, ami végigkísérte életemet.”¹⁰⁴

Visnyei János

Kézilabda

Többéves, kitartó munka után a helybeli iskolában 1957. január 28-án a Lehel Sportegyesület ülésén határozat született a kispályáskezilabda-csapat megalakításáról (mivel ebben az időben már, egészen 1958-ig, létezett nagypályás kézilabda, de Muzslyán nem volt elterjedt). A csapat az iskola végzős diákjai köréből került ki, és a községi ligában versenyzett a Lehel keretén belül. A játékteret az iskolaudvarban levő labdarúgópályán jelölték ki egy-egy mérkőzésre. A kézilabdázók nagyjából a labdarúgócsapat tagjai közül kerültek ki: Tápai Ferenc (Tüsök), Lackó István, Varga Péter. Lendvai Péter, Juhász Fábán, Juhász András (Drunya), Kovács Ist-

¹⁰⁴ A Lehel Labdarúgó-egyesület jegyzőkönyvei és adattára 2010-ig.

ván (Ezres), Sziveri András (Cinke), Szabó István, Bukusza András, Prágai István és Visneyi János. Később hozzájuk csatlakozott még: Pakai Ferenc, Borbély Károly (Csiki), Olajos István, Sziveri Rezső, Gólya István, Mangó Attila, Dávid József, Turányi József, Varga István, Sztojkov Ernő, Csorba György, Csonti Mátyás, Damjánovics Anton, Nazdravecki András, Rózsa Sándor, Jó Gyurka, Medve Illés és Varga Fábián.

Mint úttörő Visneyi János is kivette a részét a női kézilabdázók munkájából a hatvanas évek elején.

Az 1958–68-as években mindkét kézilabdacsapat (lányok és fiúk) részt vett a körzeti bajnokságokon, és legtöbbször az első-második helyen végeztek. Az első hely a továbbjutást jelentette, de mivel a Lehel Sportegyesületnek erre nem volt pénze, a csapatok csak a körzetben folytathatták a versenyzést. Azt a kevés pénzeszközt, ami a helybeli társadalmi-politikai szervezetektől érkezett, felélte a futballszakosztály. Ebben az időben a Lehel Sportegyesület évi beszámolóin többször elhangzott, hogy a kézilabdára nagyobb hangsúlyt kellene fektetni, mert a lány- és fiúcsapat is igen szép eredményeket ért el ez idáig, de sajnos, pénzhiány miatt ez mind csak papíron maradt. A lányok saját pénzükből vették a tengerészpólókat. Sokuknak még tornacipője sem volt, mezítláb edzettek és játszottak, ez a képeken is látható.

A mérkőzés napján általában kettős programot láthattak a szurkolók. Először előmérkőzést játszottak a lányok, majd utánuk a fiúcsapat lépett pályára. A Lehel női csapatát a következő lányok

A kézilabdapálya

alkották: Kanász (Borbély) Erzsébet, Micskei Margit, Fazekas (Eleven) Rozália, Balázs (Budai) Márta, Gyömbér (Varga) Mária, Tápai (Kenderesi) Jolán, Gyömbér Anna, Balázs (Törkő) Erzsébet, Zservánov (Palatinus) Erzsébet, Losonc (Ispánovics) Katalin, Bin (Tót) Katalin, Spitz (Duga) Erzsébet, Mezei (Tápai) Ilona, Gombos (Rice) Ilona, Boldizsár Eta, Ispánovics (Bakos) Rozália, Süveg (Bezdán) Rozália, Martin (Bezdán) Ilona, Bózsó (Lengyel) Piroška, Olajos (Barát) Irén, Balázs (Kósa) Irén, Kovács (Visi) Anna, Csordás (Matánovics) Ida, Kasza (Pópity) Rozália, Krausz (Sötét) Rozália, Juhász Mária, Sziveri (Kataróf) Júlia, Csanádi (Ispánovics) Anna, Ilija Mária, Pálfi (Kürti) Rozália, Meisner (Đorđević) Maca, Ripszon (Báló) Babi, Borbély (Mezei) Vilma, Varga (Turányi) Mária, Borsos (Lackó) Inci, Borbély (Rác) Ilona, Lackó Piros.

1958-ban a kézilabda-szakosztály vezetői Varga István és Tézsla Nándor voltak, 1959-ben pedig Varga István és Varga József. A városi kézilabda-alsövetség küldöttének Karl Miklóst választották meg.

Az 1962-es évet a női kézilabdacsapat a második helyen zárta a körzeti bajnokságban. Meg kell jegyezni, hogy a lányok semmilyen anyagi támogatásban nem részesültek. A körzeti ligában versenyeztek Csóka, Padé, Árkod, Tiszaszentmiklós és a nagybecskereki gimnázium csapatával. Ugyanebben az évben a fiúcsapat is jó eredményt ért el, ha szem előtt tartjuk, hogy ez a sportág mostohagyerekként volt kénytelen működni (pénzhiány miatt). A kézilabda-szakosztályt ekkor Borbély Károly és Varga István vezették.

1963. szeptember 5-én a Lehel női kézilabdacsapata a jugoszláv kupa nyolcaddöntős mérkőzésén vendégül látta a pancsovai Tekstilac első ligás csapatát. Az eredmény 17 : 7 volt a pancsovai csapat javára, ám a Lehel számára ez a gólarány is igen jelentős eredménynek számított. Az első félidőben a lányok kemény ellenállást tanúsítottak, de később, a második félidőben gyengébben teljesítettek, mert erejük alábbhagyott. Érdekességgé kell még megemlíteni, hogy a Tekstilac csapatában három jugoszláv válogatott játékos is kézilabdázott. Ebben az évben Nagyikindán a Lehel női kézilabdacsapatának sikerült kiharcolnia a magasabb versenyszintre való feljutást, de felszerelés hiánya miatt nem vehetett részt a bajnokságban. Ekkor Varga József, id. Csanádi János és Kószó Mihály vezették a kézilabda-szakosztályt.

Így tengődött Muzslyán ez a népszerű sportág egészen 1968-ig, amikor a női és a férficsapat is kilépett a versenyekből, mert pénzhiány miatt nem tudtak elutazni a mérkőzésekre.

1970. január 18-án Szűcs András lett a Lehel Sportegyesület központi titkára.

A női és a férfi-kézilabdacsapatok 1971-ben kezdtek újra működni, 1972-től pedig ismét részt vettek a versenyeken.

1974. január 14-én id. Tóth Pétert választották be a Lehel Sportegyesület központi vezetőségébe. A titkári teendőket Vörös Zoltán végezte. Ez év tavaszán a férfi-kézilabdacsapat kiharcolta az első helyet a Bánáti Ligában. A Lehel a városi alszövetségben id. Csanádi János képviselte.

1978-ban Törköly István lett a kézilabda-szakosztály új elnöke. Ebben az évben a férficsapat Lazami Sefik cukrásztól, a női csapat pedig Mezei József fényképésztől egy-egy komplett felszerelést kapott. A férficsapat a Vajdasági Liga észak-bánáti csoportjában versenyzett, és a hetedik helyen végzett. A csapatkeret: Đurić, Radanov, Marócsik, Juhász, Kovács M., Kovács A., Davidović, Orbán, Bálicity, Kismárton, Čvorović, Lévai. Az edző Csonti Mátyás volt. A női csapatot Hallai Gergő vezette. Játékosok: Bene, Fodor, Ispánovics, Nagy Kovács K., Bottyán, Makai, Arsenov, Nagy Abonyi, Csonti, Kovács, Molnár, Gabona, Miklušev, Đordieski, Metenkovity. A pálya kerítésének a kiépítését ebben az évben fejeztük be. A csöveket az IPOK vállalattól szereztük be, és önkéntes munkával állítottuk fel.

1979-ben a férfi-kézilabdacsapat kupagyőztes lett a körzetben. Ugyanebben az évben a Vajdasági Liga észak-bánáti csoportjában kiharcolta a továbbjutást. A lányok ekkor az ötödik helyen végeztek ebben a ligában.

1980-ban új, 24 tagú vezetőséget választottunk, Bíró Mihály elnökkel az élen. A fiúk csapata kiválóan szerepelt a Vajdasági Liga észak-bánáti csoportjában – a negyedik helyen végzett. A csapatot Csonti Mátyás edző vezette.

1981-ben a női kézilabdacsapat, annak ellenére, hogy egészen fiatal játékosokból állt össze, az egységes Bánáti Ligában a második helyet szerezte meg. Edzőjük Hallai Gergő volt. A férficsapat a Vajdasági Liga észak-bánáti csoportjában a hatodik helyen végzett, ami szintén sikernek számít, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy akkoriban több idősebb és tapasztaltabb játékos is felhagyott a kézilabdázással, néhányan pedig elmentek katonának. A kézilabdacsapat elnöki tisztségét ekkor Mezei Péter töltötte be.

1982-ben a női kézilabdacsapatot Bálicity Mihály készítette fel a bajnokságra. Játékosok: Fodor, Miklušev, Metenkovity, Bottyán Sz., Gulyás, Bene, Makai O., Makai M., Arsenov, Grković, Đordioski,

Jurčić, Mihajlović, Ispánovics, Nagy Abonyi, Cérna, Csánki, Mezei, Kovács és Bottyán V. A csapat titkára Bottyán Irén volt. A férfi-kézilabdát ekkor már három éve Csonti Mátyás vezette. A csapat összetétele: Lévai, Szabó, Kovács A., Juhász, Budai, Kismárton, Kovács M., Orbán, Takács, Gyömbér, Farkas, Tóth, Marócsik, Čvorović, Reljin. Az alszövetség elnöke Mezei Péter volt.

1984-ben a női csapat edzője Hallai Gergő lett. A lányok az egységes Bánáti Ligában a negyedik helyen fejezték be a bajnokságot, ami szép eredménynek számított, hiszen teljesen felfrissített csapattal harcolták ki ezt a helyezést. A férficsapat nagy fölényrel szerezt meg az első helyet a Vajdasági Liga észak-bánáti csoportjában, és jogot szerzett az egységes Bánáti Ligában való részvételre. A csapat edzője Csonti Mátyás volt. Az első helyet a következő játékosok harcolták ki: Lévai, Gyömbér, Takács, Bálint, Juhász, Kovács A., Farkas, Kismárton, Tóth, Kovács M., Davidović, Čvorović, Reljin. Új játékosok, akikkel bővült a keret: Orbán J., aki leszerelt a katonaságból, Emler E. és Krstanović D., akik a nagybecskereki Proleterből jöttek át, ezenkívül visszatért Marócsik K., majd dr. Vulin Dragan is. Az új elnök Juhász Béla lett.

1985-ben, tizenegy év után, felújították a kézilabdapálya aszfaltburkolatát.

1986-ban a női kézilabdacsapat vezetését Kovács Miklós vette át. Az idény végén a csapat kiesett a Vajdasági Liga bánáti csoportjából. A férficsapat edzője ifj. Csanádi János volt. Ők a harmadik helyen fejezték be a bajnokságot. Az új elnök Hallai Gergő lett. A kézilabda-szakosztályból a sportegyesület végrehajtó bizottságába Bálint Mihályt, Mezei Pétert és Boldizsár Etát választották be.

1987-ben a női csapat edzője Bekker Edit lett, a férficsapaté pedig továbbra is Csanádi János maradt. Az új elnök Stajić Lazar, a férficsapat titkára Boldizsár Eta, a női csapaté pedig Bottyán Irén lett. Boldizsár Eta a liga versenybizottságának is tagja volt.

1988-ban a férficsapat játékosai a következők voltak: Balázs, Gyömbér, Lazarov, Ökrös, Orbán, Kismárton, Tóth, Kovács A., Grubač, Stajić, Čvorović, Szabó. A kézilabda-szakosztályból a sportegyesület elnökségébe Stajić Lazart és Bálint Mihályt választották be. A kézilabda-szakosztály elnöke továbbra is Stajić Lazar maradt.

1989 tavaszán a szigetvári VSZSE (Magyarország) csapata vendégszerepelt Muzslyán. A Lehel csapata ugyanez év november 4-én viszonzta a látogatást. Ekkoriban a női csapatot több játékos is elhagyta, ezenkívül a lányok edző nélkül maradtak, így nem csoda, hogy gyengén szerepeltek a bajnokságon. A kézilabda-szakosztály

szepetembertől elnök nélkül működött. Ebben az évben a sportegyesület épületébe bevezették a gázfűtést.

1990-ben Bálicity Mihály tagja lett az egységes Bánáti Liga versenybizottságának. A kézilabdacsapat új elnökévé Szűcs Andrászt választották. A férficsapatot Čvorović Rade vezette, a segédedző pedig Lazarov Dragan volt, aki a serdülő- és a pionírcsapattal foglalkozott. A férficsapat az átszervezett észak-bánáti ligában a negyedik helyen végzett, a női csapat pedig a tizenkettedik (utolsó) helyen. Június 23-án a muzslyai Lehel kézilabda-szakosztálya ifjúsági tornát rendezett, amelyen a Lehel csapatán kívül részt vett két első ligás klub utánpótláscsapata, mégpedig a kátyi Jugović és a nagyikindai Banini, valamint az eleméri Naftagas.

1991-ben szervezték meg a II. ifjúsági tornát Muzslyán. Ebben az évben készült el a cserepad, és a pálya kivilágítása is megoldódott. A munkálatok legnagyobb részét a játékosok és a vezetőség tagjai végezték el, önkéntes munkával. A pénzt a muzslyai helyi közösség biztosította.

A Lehel férfi ifjúsági csapata részt vett Zlatiboron a kézilabdaiskola nevű kiképzésen (12 játékos és 2 edző). A klub történetében ez volt az egyetlen alkalom, amikor a játékosok ilyen szintű előkészületeken vehettek részt.

1992-ben került sor a Balázs Tiborról, Bakiról elnevezett III. ifjúsági tornára (Balázs Tibor a klub játékosa volt, aki tragikusan elhunyt a háborúban 1990-ben). A versenyen minden vajdasági, első ligás kézilabdacsapattal rendelkező klub részt vett: a kátyi Jugović, a cservenkai Crvenka, a verbászi Vrbas, a pancsovai Dinamo, a nagyikindai Banini és a nagybecskereki Proleter. Ezekhez csatlakozott még az eleméri Naftagas és a muzslyai Lehel. A torna igen eredményes és színvonalas rendezvény volt. A csapatok teljes napi ellátást kaptak. Ez a nap felejthetetlen élményként maradt meg a serdülő játékosok emlékezetében.

1993. február 12-én megszűnt a Lehel Sportegyesület, és a volt egyesületen belül minden szakosztály klubba alakult, saját alapszabállyal, folyószámlával, bejegyzéssel, pecséttel stb. Ezen a napon jegyezték be a klubot Lehel Kézilabdaklub néven.

1995-ben a Lehel férfi-kézilabdacsapata a kézilabdaliga közép-bánáti csoportjában a harmadik helyen végzett. Edzőjük Mastilović Fatima volt. Kilenc csapat versengett: a nagybecskereki Proleter II., a csentai Banat, a bocsári Bočar, a törökbecsei Jedinstvo II., a perlaszi Vojvodina, a tamáslaki (Tomaševac) Partizan, az écskai Jedinstvo, a nagybecskereki Proleter III. és a muzslyai Lehel.

1996-ban a férfi-kézilabdacsapat kilenc csapat mezőnyében versenyzett. Ezek: a nagybecskereki Proleter II., az écskai Jedinstvo, a tamáslaki Partizan, a csentai Banat, a perlaszi (Perlez) Vojvodina, a bocsbári Sokoturs, a szécsányi Hercegovina II., a nagybecskereki Tehničar és a muzslyai Lehel. A bajnokságot a Lehel csapata a harmadik helyen zárta. Ebben az évben is megemlékeztek Balázs Tiborról. A klub elnöke Bálity Mihály volt, titkára pedig Dudás Ibolya.

1997-ben a férficsapat első lett az észak-bánáti csoportban, és bejutott a vajdasági kézilabdáliga egységes bánáti csoportjába. Az észak-bánáti csoportot a következő csapatok alkották: a mokrini Crvena zvezda, a csentai Banat, a törökkanizsai (Novi Kneževac) Obilić, a tamáslaki Partizan, a csőszteleki (Čestereg) Napredak, a perlaszi Vojvodina, az écskai Jedinstvo, a tiszahégyesi (Idoš) Partizan és a muzslyai Lehel. Ekkor Fülöp György vette át a klubban a titkári teendőket. Borbély Róbert, Brkić Davor és Stajić Aleksandar elhagyták a csapatot. Ebben az évben, önkéntes munkával, kicserélték a kapukat. Az anyagot a Naftagas vállalat biztosította.

1998-ban a Vajdasági Liga egységes bánáti csoportjában tíz csapat vett részt. A Lehel csapata a második helyen végzett, a mokrini Crvena zvezda mögött.

1999-ben, az őszi idény elején a vezetőségi ülésen határozat született arról, hogy férfi játékosaink enyhén szólva nem elfogadható viselkedése miatt (amelyet már hosszabb ideje próbáltak korrigálni, de sajnos eredménytelenül) a férficsapat kilép a versenyből. A vezetőség egyöntetű álláspontja az volt, hogy ezután foglalkozzanak többet a leányjátékosokkal.

Meg is alakult a női kézilabdacsapat, amely ebben az évben már a II. Szerb Liga bánáti csoportjában versenyzett, összesen tíz csapat mezőnyében. Ezek: az eleméri Naftagas, a nagykikindai Kikinda II., a nagybecskereki Proleter, a törökbecsei Jedinstvo, a zentai Zenta, a szécsányi Hercegovina, az écskai Jedinstvo, a zsigmondfalvi (Lukićevo) Mladost, a horgosi Partizan és a muzslyai Lehel. A csapat általános iskolás lányokból állt össze, az átlagéletkor tizenhárom év volt. A lányok az utolsó helyen fejezték be a bajnokságot, de nem csüggedtek el túlságosan. A csapat tagjai Kardos Erika, Mária Judit, Sörös Teodóra, Repek Tiana, Juhász Renáta, Kakuszi Szilvia, Szalma Hajnalka, Kovács Tímea, Kovács Éva, Zsidai Andrea, Bálity Eleonóra, Mišković Eleonora, Terzioski Bojana, Vujin Ivana és Baranji Stojanka voltak.

2000-ben ugyanebben a ligában kilenc csapat küzdött a pontokért. Sok új kislány csatlakozott a munkához. Rengeteg kitartó

edzés után végre sikerült egy mérkőzést megnyerniük, igaz, sok sírás árán.

2001-ben tizenegy csapat versengett. Az év végén a nyolcadik helyen végeztek a muzslyai csapat játékosai. A klub soraiban 83 kislány fordult meg, nagy részük egész évben, kitartóan edzett.

2002-ben a csapat lassan beért. A körzeti kézilabdaliga bánáti csoportjában tíz csapattal versenyeztek. A hároméves munkának megszületett az eredménye: a második helyen végeztek. Maguk mögött hagyták a pancsovai Dinamo II.-t, az almási (Jabuka) Jabuka 95-öt, a nagybecskereki Proleter II.-t... Ebben az évben újrafestették a pályát.

2003-ban kilenc csapat vett részt a versenyfutásban. A muzslyai Lehel Kézilabdaklub női csapata nagy küzdelem után kiharcolta az első helyet. Két ponttal előzte meg a pancsovai Rolospas Dinamo II. csapatát, és a vajdasági csoportban bejutott a szerb Minőségi Ligába. A ligát a következő csapatok alkották: a cservenkai Crvenka, az újvidéki, telepi Partizan, a bácskerekstúri (Ruski Krstur) Rusin, az écskai Jedinstvo, a topolyai Topola, a mozsori (Mošorin) Miletic, a fehértemplomi Mladost, a zombori Zombor II., az indijai Železničar, az újvidéki Petrovaradin, a bulkeszi (Maglič) Maglič, az almási Jabuka 95, a kevevári (Kovin) Radnički és a muzslyai Lehel. A vezetőség önkéntes munkájával és a muzslyai helyi közösség anyagi támogatásával felépült a labdafogó.

2004-ben a női csapat a negyedik helyen fejezte be a bajnokságot. A játékosokkal Nađ Nenad edző foglalkozott, a pionír- és a serdülőcsoportokkal pedig Lazarov Dragan és Hallai Gergő dolgozott. Az őszi folyamán Nađ Nenadot Lakatuš Ivan váltotta a munkában. Említést érdemel, hogy a hároméves munka kiváló eredményének számít Budai Anasztázia sikere, aki kitartásának és tehetségének köszönhetően kiharcolta Szerbia serdülőválogatottjának mezét. Később a belgrádi Crvena zvezda csapatában folytatta pályafutását. Ez nagy sikernek számít, és egyúttal a Lehel Kézilabdaklub szakmunkájának elismerése.

Ebben az évben a vezetőség tagjai önkéntes munkával kiépítették a lelátót, és felállították a kosárlabdapalánkokat. A lelátó kivitelezését részben a muzslyai helyi közösség támogatásából, részben pedig az ADF adományából finanszírozták. A kosárlabdapalánkok elkészítéséhez szükséges anyagot a Naftagas vállalat biztosította.

Ki kell emelni még egy Lehel-játékosnő, Gardinovački Zorica sikereit. Zorica kézilabdabíróként négy világ bajnokságon vett részt: 1999-ben Norvégiában, 2001-ben Olaszországban, 2003-ban Hor-

vátországbán és 2005-ben Oroszországban. Két Európa-bajnokságon bírászkodott (2000-ben Romániában és 2002-ben Dániában), az olimpiai játékokon két alkalommal töltötte be a kézilabdabíró szerepét (2000-ben Sydneyben és 2004-ben Athénban), ezenkívül a 2003-ban Macedóniában megtartott ifjúsági világbajnokságon és számos nemzetközi kézilabda-mérkőzésen vállalta a bírászkodást.

2005 volt a Lehel legeredményesebb éve, amikor a kézilabdázó-lányok továbbjutottak a második ligába. Ez fantasztikus eredmény volt mind a játékosok, mind a klub vezetősége számára. A csapatot Lakatuš Ivan edző vezette. A játékosok: Juhász, Bottyán Sz., Labanc, Sárkány, Bálint, Hartvein, Vujin, Milovac, Csonti, Juhász K., Mišković, Vidanović, Simanić, Kuzmanović, Čopić, Savić, Beganović, Lajić, Stojanović, Pejović, Novaković, Eraković és Roganović. A Lehel Kézilabdaklub vezetősége akkor nagy gondban volt. Mivel idejében felmérték a pénzforrásokat (azok pedig igen csak szűkösek voltak), nehéz szívvel, de úgy határoztak, hogy nem neveznek be a második ligás bajnokságba, hanem fiatalokkal, iskolás lányokkal folytatják a munkát, mégpedig a Regionális Kézilabdaliga bánáti csoportjában. A serdülő lányokkal Lazarov Dragan és Hallai Gergő foglalkoztak. Az iskolai csapat részt vett a vajdasági döntőn Magyarkanizsán, ahol első lett, és kiharcolta a Kárpát-medencei összmagyar nemzeti diákbajnokságon való részvételt, amelyet a magyarországi Bükön tartottak meg. A csapat itt is sikeresen szerepelt – harmadik helyezést ért el. Mindkét tornát az Aranycsapat Alapítvány rendezte.

A 2006-os év volt a legtömegesebb és a legdinamikusabb a klub eddigi életében. 67 mérkőzést játszottak le: ez azt jelenti, hogy az

edzéseikkel együtt több mint 700 órán keresztül dolgoztak, társalogtak a lányokkal. Hogy ez nem történt hiába, bizonyítja a tény, hogy 13 vajdasági válogatott játékosuk volt, három korosztályban:

- az 1991–1992-es korosztályból: Babuskov Tímea, Pócik Leontina, Momirski Milana, Reljin Kristina és Knežević Bojana;
- az 1993–1994-es korosztályból: Ispánovics Mónika, Pulja Marijana, Rašeta Ivana és Toković Anamarija;
- az 1994-es és az ennél fiatalabb korosztályból: Horváth Anita, Horváth Szilvia, Papdi Anna és Savković Marijana.

Az első csapat a második helyen végzett a bajnokságban. A kadétszervezet második lett a Vajdaság-bajnokságon, ugyanitt Babuskov Tímeát választották Vajdaság legjobb kapusának, ami a 11 csapat edzőinek a döntése volt.

Ugyanebben az évben az iskola kézilabdacsapata részt vett a vajdasági döntőn Muzslyán, ahol első lett, és kiharcolta a részvételt a Kárpát-medencei összmagyar nemzeti diák bajnokságon, amelyet ismét Bükön tartottak meg. A csapat még eredményesebben szerepelt, mint az előző évben, hisz a második helyet foglalta el. Mindkét tornát az Aranycsapat Alapítvány szervezte meg.

2007 tavaszán a körzeti női bajnokságban serdülőink elsőek lettek (az 1993–1994-es korosztály), maguk mögött hagyva a nagybecskeréki Proleter, az eleméri Naftagas, az écskai Jedinstvo és a szécsányi Hercegovina csapatait. A kadét korosztályban (1991–1992) a körzeti bajnokságban növendékeink szintén elsőek lettek, így ők képviselték körzetünket a vajdasági kadétszervezet bajnokságán. Itt is emlékeztek, és bejutottak a döntőbe, ahol a harmadik–negyedik helyért harcolva, 10 : 10-es végeredmény után, hetesekkel alulmaradtak. Ez mégis kiváló eredménynek számít, ha tudjuk, hogy a mi csapatunkból a négy legjobb kislány kimaradt a döntő küzdelmeiből, mert a bérmeálgkozás napja egybeesett a bajnoksággal. A nyár folyamán Ispánovics Mónika, a Lehel növendéke, részt vett a szerbiai serdülőválogatott előkészületein, Krupanj helységben, hat játékosunk pedig jelen volt Adán, a vajdasági kadétszervezet válogatott előkészületein (Pócik Leontina, Reljin Kristina, Bujkov Katarina, Momirski Milana, Ispánovics Mónika és Knežević Bojana). Ki kell emelni, hogy a Lehel edzője, Lazarov Dragan, a vajdasági kadétszervezet válogatott edzőjeként vezette az előkészületeket.

A KLUB EDDIGI ELNÖKEI

Bálint Mihály	Stajić Lazar
Bíró Mihály	Szűcs András
Borbély Károly	Tézsza Nándor
Id. Csanádi János	Tóth Péter
Juhász Béla	Törköly István
Lévai Ferenc	Varga István
Mezei Péter	Varga József

TITKÁRI TEENDŐKET VÉGEZTEK A KLUBBAN

Boldizsár Eta	Hallai Gergő
Bottyán Irén	Jegarac Zorica
Id. Csanádi János	Kovács Miklós
Dudás Ibolya	Vörös Zoltán
Id. Fülöp György	

PÉNZTÁROSOK

Boldizsár Eta	Lévai Ferenc
Borbély Károly	Vörös Zoltán
Juhász Lajos	

VEZETŐSÉGI TAGOK

Bálint Ferenc	Ispánovics Endre
Bálint Mihály	Jegarac Zorica
Bicók István	Kočović Milan
Boldizsár Eta	Id. Kovács Antal
Borbély Károly	Kovács Imre
Borbély Róbert	Kovács Jolánka
Bottyán Irén	Kovács Miklós
Id. Csanádi János	Lázár Dékány Verona
Dudás Ibolya	Lázár István
Id. Fülöp György	Lévai Ferenc
Gólya István	Losonc János
Gyömbér Ferenc	Mezei Péter
Hajdú András	Nerrer János
Halbvajsz Károly	Pančić Ivan
Hallai Gergő	Szabó Ferenc

Szűcs András
Tóth Péter
Varga József

Vidrić Dragan
Vörös Zoltán

EDZŐK, AKIK VEZETTÉK A FÉRFI-KÉZILABDACSAPOT

Bálity Mihály
Čvorović Rade
Csanádi János
Csonti Mátyás
Lazarov Dragan

Mastilović Fatima
Nađ Nenad
Nazdravecki András
Szöllösi György
Varga Fábián

EDZŐK, AKIK VEZETTÉK A NŐI KÉZILABDACSAPOT

Bálity Mihály
Bekker Edit
Hallai Gergő
Kovács Miklós
Lakatuš Ivan

Lazarov Dragan
Nađ Nenad
Tót Gyurka
(Nagybecskerekéről)
Visnyei János

LEHEL-JÁTEKOSOK, AKIK BÍRÓI VIZSGÁT TETTEK

Bálity Mihály
Csordás Róbert
Emler Ede
Gardinovački Zorica
Hadžajlić Nedžad
Juhász Péter
Lévai Ferenc

Mastilović Čeda
Mastilović Jasmina
Nagy Abonyi Gabriella
Radanov Ivica
Stojanov Silvana
Szabó Ferenc
Zlatanov Vasiljka¹⁰⁵

Sakk

A sakkszakosztály 1949-ben alakult a Petőfi Sándor Kultúregyesület keretében, Gyulai András vezetésével. Nagy volt az érdeklődés a sakk iránt – ezt bizonyítja, hogy már alakuláskor 50 tagja volt a szekciónak. Az edzéseket és a mérkőzéseket a Petőfi termében rendezték. Versenyeket a község egyesületeivel, sakkcsoportjaival folytattak. Először a házibajnokságokat bonyolították le, hogy összeálljon a csapat, és meghatározzák, hogy ki játszik az első táblán. Abban az időben minden vállalatnak volt sakkcsoportja – a cukorgyárnak, a harisnyagyárnak, a cipőgyárnak igen erős csapata volt –, amelyekkel

¹⁰⁵ Lévai Ferenc: *Lehel*
– 50 éves a kézi-
labda Muzslyán.
Zrenjanin, 1997.

a Petőfi sakkozói játszottak, és jó eredményeket értek el. 1963-ban megalakult a Vajdasági Sakkszövetség, amelynek a muzslyai Petőfi sakkozói is a tagjai lettek. 1976-ban a sakkozók is csatlakoztak a Lehel Sportegyesülethez, mert folyton teremhiánnyal küszködtek. Állandó helyiségük nem volt a Petőfiben, így a Magyar Házban vagy a Lehel gyűléstermében tartották a tornáikat, mérkőzéseiket. A községi ligában versenyeztek, váltakozó sikerrel. Ebből az időszakból a legismertebb sakkozók Kovács Pál, Kónya Ernő, Törköly Ferenc, Hallai Mihály, Sándor Péter, Tomislav Veckecki, Kenderesi János, id. Szarvák József, Fiser Zoltán, Fiser Vilmos, Zubac Branislav, Nagy András, Perišić, ifj. Szarvák József, Visnyei Illés és Rikalović Zoran voltak. A múlt század hetvenes éveiben előbb a községi versenyfokozatban versenyeztek az Écska, a Lukicevo, a Lazarevo, a Jarkovac, a Zr. Mašinac és a Jedinstvo (vakok csapata) ellen. A jó szereplés lehetővé tette, hogy az észak-bánáti versenyfokozatban versenyezzenek. Ott is kitűnően szerepeltek Szécsány, Begaszentgyörgy, Csóka és Árkod (Jarkovac) csapatai ellen, aminek eredményeképp magasabb versenyfokozatra léptek – ez azt jelentette, hogy ideje volt magasabb sakkcímmel rendelkező sakkozókat a csapatba hozni. Ekkor a vezetőség úgy döntött, hogy támogatót keresnek, amely a helyi közösség mellett állja majd az anyagiak egy részét. A Bega túlsó partján fekvő Banat Seme – a sakkozók elnökének, az ott dolgozó Zubac Branislavnak köszönhetően – vállalta a támogatói szerepet, azzal a feltétellel, hogy a sakk-klub viselje a támogató nevét. Így lett a muzslyai sakk-klub neve a múlt század kilencvenes éveiben Lehel–Banat Seme. Akkor több FIDE-mester is versenyzett a Lehel színeiben a második versenyfokozatban.

A helybeliek közül Szarvák József (1965–) volt a legjobb sakkozó, aki 2263 ponttal eljutott a mesterjelölt titulusig. A sakkozás alapjait a családban, édesapjától sajátította el, kinek neve az alapítók között szerepel. József már 1976-ban, 11 éves korában sakkversenyeken vett részt, és a következő évtől az első csapat játékosaként tartották nyilván. 1978-ban egy muzslyai versenyen begyűjtött pontjainak köszönhetően megkapta az I. kategória fokozatot. 1980-tól tíz éven át Muzslya bajnoka volt.

Ebben az időszakban nagy gondot fordítottak az utánpótlás nevelésére, szorosan együttműködtek a helyi általános iskolával. Több fiatal fiút és lányt karoltak fel, és különböző tornákon, versenyeken szerepeltették őket, majd a fiatal sakkozók az első csapatban is helyet kaptak. Az ezredfordulón anyagi gondok miatt a csapat hullámvölgybe került, és visszaesett a községi versenyfokozatba.¹⁰⁶

¹⁰⁶ A civil szervezetek jegyzőkönyve 2010-ig.

Asztalitenisz

Az 1946-ban létrejött Lehel SE fennállásának 30. évfordulóján az elnök arról számolt be, hogy öt szakosztály is működött az egyesület keretében: labdarúgó-, női és férfikézilabda-, asztalitenisz-, sakk- és tekeszakosztály. Az asztalitenisz mint sportág a második világháború után nagy lendülettel indult be a faluban. A fiatalok a Petőfiben, majd az Ifjúsági Otthonban (a mai Muzslyaiak Klubja) edzettek, órákon keresztül ütötték a kaucsuklabdát, nem is akármilyen eredménnyel. Az 1957-es jugoszláviai ifjúsági bajnokságon Ispánovics Jolán (muzslyai születésű, a helyi iskola pedellusának a lánya) a második helyen végzett. Ez óriási lendületet adott az asztaliteniszezésnek. Folyamatosan versenyeztek a nők, férfiak, annak ellenére, hogy állandó terem- és felszerelés-, vagyis asztalhiánnyal küszködtek. Az edzők a helyi iskola tornatanárainak soraiból kerültek ki, akik maguk is sportoltak. Lendvai Péter és Madarász Sándor sok tehetséges fiataalt karoltak fel, és egyengették útjukat a különböző sportágakban. A hatvanas években az asztaliteniszezők anyagiak miatt nem versenyeztek tovább. Ebben az időben több tehetséges lány is versenyzett Ispánovicson kívül: Tasi Erzsébet, Karl (Budai) Irén, Bene (Szarvák) Erzsébet. A férfiak közül Tápai Ferenc, Kovács András és Molnár Zoltán voltak a legjobbak. A hetvenes években újjáéledt az asztaliteniszezés. Az edzéseket főleg a központi iskola előcsarnokában tartották Madarász Sándor vezetésével, aki az iskola teniszezőinek is az edzője volt. A Lehel csapata a Bánáti, majd a Vajdasági Ligában szerepelt – a legjobbak közül Szabó István, Törköly János (Pönöge), Szekeres Imre, Palatinus Péter és Madarász Gyula nevét kell kiemelni.

Az 1985/86-os bajnokságban anyagi okok és utánpótláshiány miatt nem indultak a községi versenyen, ami a muzslyai asztaliteniszezés végét jelentette. A településen az elmúlt 25 évben nem történt kezdeményezés az asztaliteniszezés újjáélesztésére, sem az önkormányzat, sem az asztaliteniszezés iránt érdeklődő helybeliek részéről. A muzslyai tehetségek a nagybecskereki Banat asztalitenisze egyesületben edzettek és versenyeztek. Közöttük volt a muzslyai születésű Gyarmati Iszidóra, aki 2003 májusában, a 14 évesek korosztályában női párosban arany-, egyéniben bronzérmet szerzett.¹⁰⁷

¹⁰⁷ Uo.

Bokszt

Ökölvívó-szakosztály nem létezett a Lehel SE keretein belül. 1947-ben Fodor Vendel és Ripszon István Veszko épületében (ma a szövetkezet épülete, gyógyszerár) megalapította a boksztsekcit. A hír gyorsan terjedt a faluban, főleg a fiatalok között, így nem volt nehéz tagokat toborozni.

A még ma is jó egészségnek örvendő és jó emlékezőképességű Svarc Miklós 1928-ban született Belgrádban, és 1944-ben költözött Muzslyára német származású szüleivel – az új népi hatalom előbb a házukat vette el, majd minden vagyonuktól megfosztották őket csak azért, mert németek voltak, s még örülhettek, hogy nem hurcolták meg őket lágerekben. Ő maga is több évig bokszolt, és a következőket mesélte: „A falu titkára, Galler volt az edzőnk, nagyon keményen dolgoztunk. Sokat futottunk, birkóztunk, hogy több erőnk legyen. Nem volt minden kategóriában versenyzőnk, annak ellenére, hogy sok bunyós fiatal volt Muzslyán, de más a kocsmai vagy az utcai verekedés, mint a sportversenyszerű. Szép idő esetén a központi iskola udvarában levő focipályán állították fel a ringet, rossz időben a Petőfi nagytermében versenyeztünk. A felállítás felét német származású helybeliek képezték – Karl Mátyás, Karl Miklós, Svarc Miklós, Svarc József, Fodor Vendel, Német István, Vastag András (Ausztráliába vándorolt), Buka Sándor, Borsos András, Terhes György, Mária István, a Lekic testvérek. Mivel nem volt minden falunak bokszcsapata, ezért egész Bánságot be kellett utaznunk. Általában középhelyezést értünk el a bajnokságokban. A következő csapatokra emlékszem: nagybecskereki Banat, Kikinda, pancsovai Dinamo, Versec, Čukarički, Temerin. Főleg vonaton utaztunk, de teherautón és szekéren is.

Sövényházi Ferenc volt a mindenesünk, vezetőnk, elnökünk. Galler távozása után a nagybecskereki Bimbó (mi csak így hívtuk) irányította a csapatot. Én ekkor katona voltam. A csapat hullámvölgybe került, és 1951–52-ben szétesett. A jobb bunyósok a nagybecskereki Banatba igazoltak, és ott folytatták pályafutásukat. Én ekkor megnősültem, és abbahagytam az aktív sportolást.”

A ma élők, akik szemtanúi voltak az ökölvívó-mérkőzéseknek, egyértelműen állítják, hogy a legjobb bokszolók Karl Mátyás és Vastag András voltak. Vastag nem vesztett mérkőzést, vidéken rosszabb esetben döntetlenül mérkőzött. Anyagi és egyéb gondok miatt a vezetőség úgy döntött, hogy egy időre felfüggesztik a további versenyzést, míg nem rendeződnek a körülmények.

A múlt század hetvenes, nyolcvanas éveiben néhány tehetséges muzslyai boksolt a nagybecskereki Banat BK keretein belül. Közülük Ilia Andrást – aki éveken keresztül egyik meghatározója volt egyesületének – és a később muzslyaivá vált Farkas Gyulát kell kiemelnünk.¹⁰⁸

Kosárlabda

Közvetlenül a háború után, 1946-ban alakult meg a kosárlabda-szekció az ifjúság kezdeményezésére. Az ifjúság a délutáni órákban, hétvégeken, szünidő alatt nagy odaadással és önkéntesen dolgozott, a lerombolt országot építették újjá az ún. munkaakciók keretében. Ilyen összefogás eredményeként készült el a községháza udvarán (ma a posta és községháza közötti területen) a kosárlabdapálya, amelynek föld volt az alapja. A fiatalokat nem zavarta a tűző nap vagy az eső, az edzések, a mérkőzések folytak. Nagy örömmel kosárlabdáztak, és a sok jelentkező közül lassan ki is kristályosodott az a keret, amelyre lehetett építeni. Ha egy pillantást vetünk a játékosok névsorára, láthatjuk, hogy sok kosárlabdázó neve szerepel a focicsapat listáján is, vagyis ugyanazokról a játékosokról van szó. A kosárlabdázók közé a magasabb, nyurgább fiatalokat választották, természetesen azokat, akik jól is játszottak. Előbb a férficsapat alakult meg, amelynek tagjai Varga János, Kovács István (Ezres), Kovács Pál (Paja), Tóth Péter, Lendvai Péter, Nagy Balázs, Bakos Lajos, Varga István és Nej Péter voltak. Az edző Gerdov János nagybecskereki testnevelés szakos tanár volt, de ő maga is játszott a csapatban. Óriási tapasztalattal és nagy tudással rendelkezett, jól fel tudta mérni a csapat és a játékosok tudását, képességeit. A környező helységek csapataival versenyeztek (Nagybecskerek, Torda, Debellács, Versec). Az utazás igen körülményes volt. Ha nem közlekedett vonat, akkor teherautóval, szekérrel utazott a csapat. Mivel a Lehel név alatt szerepeltek, így a Lehel elnöke, Sövényházi és Galler, a titkár szervezték, irányították a csapatot.

1948/49-ben megalakult a női csapat is, amely szintén a Lehel SE keretében versenyzett. A lányok csatasorba állítása nem volt egyszerű, az szülők, főleg az édesanyák ellenezték a versenyszerű sportolást, az utazásokat. Ezért az egyesület vezetősége a középiskolába járó lányok bevonásával próbálkozott, kisebb-nagyobb sikerrel. A gimnáziumban dolgozó testnevelés szakos tanárok fontos szerepet tölthettek be e cél megvalósításának érdekében. Kovács Vilma néni (férje után Svarc, 1933-ban született) mesélte: „Nagyon

¹⁰⁸ Uo.

szerettem sportolni. Mikor meghallottam, hogy megalakult a női kosárlabdacsapat, az elsők között kapcsolódtam be még 1949-ben. Általában iskola után edzettünk, a délutáni órákban. Mivel csak kint játszottunk, mert nem volt sem tornaterem, sem sportcsarnok, ezért a mérkőzéseket, a bajnokságot az őszi beállta előtt kellett fejeznünk. Edzőnk Kovács István volt, aki a férficsapatban játszott. Nagy volt bennünk a bizonyítási vágy, a győzni akarás. Emlékszem, odahaza sokat győzöttem szüleimet, mert nagyon féltettek, és nem akartak a hétvégeken a bajnoki mérkőzésekre elengedni. Ekkor lépett színre az elnök, az edző, akiknek köszönhetően játszhattam egy egész idényt a bánáti ligában. Ha messzebb utaztunk, például Versecrére, akkor egy nappal előbb indultunk, mert rossz volt a vonat-összeköttetés. Ilyenkor az ottani női kollégiumban aludtunk, hogy pihenten versenyezhesünk. A következő lányokkal játszottam egy csapatban: Tóth Erzsébet, Német Etus, Pósa Erzsébet, Kovács Ila, Kátai Otilia, Báló Júlia, Lendvai Ilonka. Csapatársaim többsége gimnáziumba járt, és ott torna szakos tanáruk, Ambrózi is edzette őket. Ők képezték a csapat gerincét. A bánáti ligában kiegyensúlyozottan szerepeltünk, a hazai mérkőzéseinket rendre megnyertük. Én 1952-ben hagytam abba, akkor mentem férjhez. Még ebben az évben hullámvölgybe került a csapat, majd felbomlott.”¹⁰⁹

Ekkor a tehetségesebb lányokat fölkarolta a nagybecskereki női kosárlabdacsapat.

Később történt még egy kísérlet a Lehel SE részéről, hogy újjáélesszék a női kosárlabdázást Muzslyán. Ekkor az iskola tornatanáiraival folytattak megbeszéléseket, hogy a végzősöket bekapcsolják a csapat munkájába. Az 1955/56-os évben a község háza udvarában lévő pályán be is indult a kosárlabdázás az utánpótlás csapatával, amelynek tagjai Cérna Júlia, Tóth Erzsébet, Budai Irén, Molnár Erzsébet, Kajári Katalin, Kasza Júlia, Bécsi Margit, Révész Rozália, Budai Anna, Kovács Erzsébet és Varga Erzsébet voltak. Sajnos, az idősebb lányok elhagyták a csapatot, így ez csak kísérlet maradt. A lánycsapat nem versenyzett – a női kosárlabdázás láthatóan nagy válságba került, amiből nem tudtak kilábalni.”¹¹⁰

Teke

A teke volt az első sportaktivitás helyben, amelyről a falu alakulásától kezdve írott emlék van. Erről tanúskodik a *Torontál* újság 1892. június 30-ai száma: „...Kint pedig mulatnak azok, akiknek nem kell a lány meg a cigány. Biliárdoznak (valami tivoli deszkán folyt a

¹⁰⁹ Kovács Vilma és Svarc Miklós visszaemlékezései.

¹¹⁰ A civil szervezetek jegyzőkönyve 2010-ig.

játék) és persze kugliznak a férfiak, hangosan kiáltva, ha vesztenek, kedélyesen mosolyogva, ha »beüt«...

A kocsmák melletti udvarban voltak felállítva a kuglipályák, ahol főleg italért versenyeztek. Arról nincs feljegyzés, ki volt az az ügyes kezű férfi, aki mindig nyert, és sohasem fizetett. Kovács Vilma néni mesélte, hogy Kovács József kocsmájában, ahol a mai muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület épülete van, az ötvenes években tekepálya volt, de nem versenyjelleggel folyt a kuglizás. A hatvanas években Kurunci György (Gyura bácsi) – aki nagyon szerette a sportot, habár ő maga nem sportolt – a Lehel SE vezetőségének megbízásából önkénteseket toborzott, és nekiláttak az akkori Ifjúsági Otthon udvarában a tekepálya megépítésének. A tekepálya téglából és vályogból lett felépítve, a helyi közösség támogatásával. 1962-ben tető alá került az ikretekepálya, és lehetőség adódott a versenyszerű tekézés beindítására. Mondjon erről többet Fiser István (1937-ben született Muzslyán), azon egykori versenyzők egyike, akik még élnek az első felállításból: „A hetvenes években, amikor én is tekéztem, a Lehelnek jó csapata volt. Varga Fábián (tanító) és én edzettük és állítottuk össze a csapatot. Mi is a Lehel SE színeiben versenyeztünk. Az edzéseket az esti órákban tartottuk, munka után, mégsem voltunk fáradtak. Vitt bennünket a lendület, a bizonyítási kedv, a vágy. Gyorsan ívelt felfelé a pályánk, a községitől a bánáti, majd a vajdasági ligába kerültünk. Még most is kellemes érzés fog el, amikor arra gondolok, hogy milyen neves ellenfelekkel versenyeztünk: a törökbecsei Jedinstvóval, a debellácsi Spartacusszal, a nagybecskereki Banattal, a pancsovai Dinamóval... Hadd említsek néhány nevet: a debellácsi Szénásit vagy a törökbecsei Jágert, akik országosan is kiemelkedők voltak. A hetvenes évek elején leaszfaltozták a tekepályát, ami lényegesen javított a teljesítményünkön, több fát ütöttünk. Én tartottam a muzslyai pályacsúcsot, az 1972/73-as idényben 200 dobásból 1060 fát ütöttem – aki ért a tekéhez, az tudja, hogy itt van teli dobás és van »pucolás«. A hetvenes években a következők voltak az igazolt tekézők: Gerdov György, Kátai József, Bodor Gáspár, Varga Fábián, Sziveri István, Kovács József, Urbán György, Hajdú István, Kiss Ferenc és jómagam, Fiser István. Sajnos a tekeszabályokban bekövetkezett változások megkövetelték a többsávos automata pályát, amelynek a megépítéséhez az akkori faluvezetésnek nem volt sem bátorsága, sem anyagi eszköze. Nem sok gondot fordítottunk az utánpótlás nevelésére és a női csapat beindítására sem. A nyolcvanas évek elején, mivel nem tudtunk eleget tenni a tekeszövetség követelményeinek,

felfüggesztették a versenyzésünket. A tekesport visszaesett, majd a csapat fiatalabb, tehetségesebb tagjai a nagybecskereki Kristalba igazoltak. Muzslyán csak rekreációs alapon működött még egy ideig a tekézés. Szeretném megemlíteni azokat a személyeket, akik éveken keresztül állították a bábukat. Az egyik Horvát Júlia (Juci), a másik Kósa György volt. Ők éjfélig is szorgalmasan állígtatták a bábukat egész éven át, szabadságuk sohasem volt...”¹¹¹

A muzslyai tekepálya épülete a későbbiekben évekig üresen állt, kikezdte az enyészet, és lassan biztonsági szempontból is veszélyessé vált. Ekkor a helyi közösség tanácsa úgy döntött, hogy átalakíttatja, mégpedig azon vállalkozókkal, akik valamilyen fantáziát láttak még vállalkozói ambíciójuk megvalósításában. 1988–89-ben bevásárlóközponttá alakították át, amely a kilencvenes évek gazdasági nehézségeinek időszakában összeomlott. Ma az épület a civil szférának ad otthont. Itt működik a Teleház, a Zenészek és Énekesek Egyesülete, a vadász- és a méhészegyesület.¹¹²

Női tornásziskola

A tornásziskola a helyi iskola lánynövendékeihez és Boris Pavlov mesteredző nevéhez fűződik. 1978-ban indult be, azokban az években, amikor Békéscsaba, Nagybecskerek és Arad együttműködése a gazdaságon, a kultúrán kívül a sportra is kiterjedt. Ennek eredményeként a női szertorna fellendítése érdekében a nagybecskereki városatyák úgy döntöttek, hogy a muzslyai iskolában fogják beindítani a női szertornát. Több okból döntöttek így: sok leányból fel lehet fejleszteni egy csapatot, rendelkezésre állt a tornaterem a megfelelő tornaszerekkel, és volt edző is, Boris Pavlov személyében. Sziveri Angéla szerepelt legelőször versenyszerűen. Már 1978-ban előbb Pancsován, majd Szabadkán szerepelt sikeresen, az év decemberében pedig Vajdaság válogatottjában lépett porondra Zágrábban, a horvátok ellen. A következő évben, 1979-ben, a nagy népszerűségnek köszönhetően a női szertornacsapatban már 40 lány edzett rendszeresen. Ebből a csoportból a következő, éveken keresztül sikeresen szereplő tehetségeket emelhetjük ki: Margit Hajnalka, Kelemen Valéria, Borsos Judit, Barta Szilvia, Hajdú Lília, Csanádi Hajnalka, Bakos Gyöngyi és Szarapka Jolán. Az első hármas viadalt Békéscsaba, Arad és Nagybecskerek–Muzslya között 1981-ben rendezték meg Aradon, ahol a muzslyaiak a harmadik helyen végeztek. Még két találkozót szerveztek, s a nagybecskereki–muzslyai csapat mindkettőn harmadik helyezett lett. A két női szertornász-nagyhá-

¹¹¹ Fiser István visszaemlékezése.

¹¹² A *Muzslyai Újság* adatai 2010-ig.

talom (Románia és Magyarország) között folyamatosan csökkent a fejlődésbeli lemaradás. A muzslyai tornászok egyik legnagyobb sikerüket 1984-ben könyvelhették el, amikor a Belgrádban megrendezett országos bajnokságon a Bakos, Kovács, Szarapka és Pósa összeállítású csapat Ljubljana és Zágráb után a harmadik helyen végzett. Egy évvel később, 1985-ben Újvidéken, a jugoszláv városok 14. kupáján a Kovács, Szarapka, Pósa összetételű muzslyai csapat a harmadik lett Ljubljana és Zágráb mögött. A szertornászlányok a különböző tornákon, versenyeken rendre hozták a dobogós helyezéseket. 1986-ban a Nagybecskereken megtartott diákolimpián a Pósa, Szarapka, Kovács, Varga, Rapos összetételű általános iskolás csapat (Szervó Mihály Általános Iskola) az első helyen végzett. 1987-ben törés állt be a női tornászok versenyzésében – ennek több oka is volt, amelyekre nem szeretnék most kitérni.

Az év végén csak Rapos volt a csapatban a szabadkai emléktornán. Az utolsó nagy tehetség, aki vállalta azokat a megpróbáltatásokat, amelyeket a női szertorna megkövetelt, Nagy Ildikó volt.¹¹³

Atlétika

Muzslyán különálló atlétikai klub nem alakult és nem is működött, de sok muzslyai fiatal szerepelt sikeresen a nagybecskereki Proleter sportegyesületben, különböző versenyszámokban, országosan is.

¹¹³ Uo.

A muzslyai iskola
aranyérmesei
az 1986-os
diákolimpián

Nagy Rozália országos szinten dobogós helyezést ért el diszkoszvetésben. 1985-ben megdöntötte a jugoszláv ifjúsági rekordot 53,04 méteres dobásával, amely a felnőttmezőnyben is rekordnak számított. Még ugyanebben az évben az athéni Balkán-bajnokságon első helyezést ért el. A németországi, cottbusi Európa-bajnokságon a hetedik helyezéssel bizonyította, hogy ott van az európai élmezőnyben. Az 1987-es zágrábi Universiadén (az egyetemisták világversenye) az ötödik helyen végzett. 1991-ig ő tartotta az országos rekordot 58,80 méteres dobásával.

Csordás Róbert

Csordás Róbert futó úgyszintén a nagybecskereki Proleter atlétikai klubban kezdte pályafutását, amely gyorsan fölfelé ívelt. Vajdaság bajnoka volt 1000 méteren, majd országos harmadik helyezett. Az athéni fedett pályás atlétikai Balkán-bajnokságon (2000-ben) 800 méteren ezüstérmet szerzett. 2000-ben az atlétikai kupában 800 méteren aranyérmes, 2001-ben 4 × 400 méteren a váltó tagjaként ezüstérmes lett az országos versenyen Belgrádban.

Molnár Róbert futó 1994-ben 800 méteren, 1997-ben 1000 méteren volt a jugoszláv ifjúsági kupa győztese. Nagy reményeket fűztek személyéhez sportkörökben, országosan. 2000-ben a Sydneyben megtartott olimpiai játékok jelöltje volt. Sajnos az események és a sors közbeszóltak, ezért Róbertnek nem sikerült eljutnia Ausztráliába.

Török Angéla szintén a futás nagy szerelmese. Az általános iskolában figyeltek fel különleges tehetségére (2006-ban az évfolyam sportolója volt). A nagybecskereki atlétikaklubban folytatta sikeres szereplését.¹¹⁴

Úszás

Az úszás a fiatalság körében általában a közkedvelt sportágak egyike. A muzslyai ifjúságot illetően akkor lett különösképpen az, amikor 1985-ben megépült a nagybecskereki fedett úszómedence. Sok fiatal itt tanult meg úszni, és egy életre megszerette az úszást. Ennél a sportágnál jelentős szerepet játszik a szülők anyagi és időbeli hozzájárulása is, mert a gyermekeket kiskoruktól kell edzetni, hogy a későbbi években eredményekre számíthassunk. Muzslyaiak, akik a nagybecskereki Proleter Úszóklub színeiben arattak sikereket, országos és nemzetközi versenyeken is: Bacsó, Sziveri Szilvia, Ivan Lender, aki 2006-ban ifjúsági világbajnok volt. A helyi Szervó Mihály Általános Iskolában fejezte be a nyolcadik osztályt 2005-ben, az évfolyam sportolójaként. Ivan Lender, minden idők legsikeresebb

¹¹⁴ Uo.

muzslyai sportolója több száz érem, serleg, több tíz egyéni és országos csúcs tulajdonosa ifjúsági és felnőtt kategóriában. Az országos válogatott oszlopos tagja, számtalan nemzetközi torna, bajnokság rekordere, bajnoka. 2006-ban a braziliai Rio de Janeiróban 100 méteres pillangóúszásban aranyérmes, világbajnok lett (54,31 másodperces idővel).

Martinov Sonja, Draganov-Csordás Stefánia és testvére, Katarina rendre dobogós helyezésekkel térnek haza, egyelőre még ifjúsági versenyekről. Mindhárom lány a helyi iskola példás diákja volt, és a nyolcadik osztály végén az évfolyam sportolója címet érdemelték ki. Ők a jelen és a jövő nagy úszótehetségei, reménységei.

Vívás

Ha felsorolnánk, milyen eredményeket értek el a muzslyai fiatalok a nagybecskereki sportegyesületekben, akkor derülne ki, hogy milyen sportpotenciállal is rendelkezett e település. A múlt század hetvenes éveiben a nagybecskereki Omladinac VK keretében több muzslyai is képviselte az egyesületi, sőt országos színeket is. Abban az időben a vívás nagyjai, a Masa fivérek, Hartig, Jenei stb. mellett több muzslyai tehetség is próbálgatta szárnyait, név szerint: Kovács Imre, Gyömbér Attila, Kapusi Zoltán és Fürtön Róbert. Ők több éven át sikeresen szerepeltek az országos és nemzetközi versenyeken. Hrubik Vladimir, aki szintén muzslyai származású, a fiatalabb generáció

Az úszó
Draganov-Csordás
testvérek

sikeres versenyzője florettban a 2000-es években. Éveken keresztül számos dobogós helyezést ért el a különböző tornákon. Nemzetközi versenyeken is sikeresen képviselte az országot. Az újabb nemzedék ígéretes vívója Kovács Huba, aki ifjúsági korosztályban többszörös országos bajnok, 2006-ban, a Bulgáriában megrendezett Balkán-bajnokságon bronzérmes volt. Muzslyán lakik, de a nagybecskereki vívócsapatban edz és versenyez sikeresen.

■

■